

ларж (самъ Богъ ги е запазилъ), закарали ги въ лагера. При излизанieto изъ църквата и двора по труповетѣ ходили, а на улицата край сѣнитѣ на църковния дворъ, имало съ стотини хора единъ за други съ полситѣ си навързани и застрѣляни. Свѣш. Стайо Колевъ, Дочо, Хр. Ивановъ, Дим. Нейковъ, Тане Ивановъ, братъ на Св. Захария, които слѣдъ оттегляването на турцитѣ се завръщали да дирятъ или заровятъ нѣкои отъ членоветѣ на сѣмействата си, видѣли труповетѣ въ църквата единъ върху други и вонята била ужасна. Тане Ивановъ намѣрилъ между убититѣ 4—5 годишното си дѣте ранено, което завелъ въ Търново и го исцѣрилъ. Разбития отъ турскитѣ бомби, сводъ, билъ затрупалъ значителна частъ отъ мъртвитѣ тѣла и слѣдъ освобождението извадени и въ единъ транъ заровени.

Въ широката избѣ на Димитра Гарвановъ, която била подъ четири голѣми стаи и салонъ, имало до 200 д. граждани и селяни, между които се намирала и Руска Черковкина съ двамата си братя Мите и Коле Турцитѣ разбили вънкашнитѣ врата, послѣ и на избата, почнали да стрѣлятъ, Коле и Стефанаки Х. Г. Стоевъ ударили единъ конь и единъ войникъ-арапинъ, а въ едното врѣме и кѣщата била запалена. За да не изгорѣтъ и паритѣ наедно съ хората, турцитѣ почнали да викатъ: „излезте, не бойте се, нищо нѣма да ви сторимъ“. Освѣнъ Х. Славе Георгиевъ, Иванъ Коконинъ, Атанасъ Дервентчето и 5—6 жени, които останали въ жгѣла на падналото отъ пожара здание и презъ нощта избѣгали, всички други мже, жени и дѣца, първо били обрани, а послѣ до единъ избити. Ст. Х. Г. Стоевъ предалъ паритѣ си, една кутия съ елмази и пакъ живота му не пощадили. Съпругата му Мария почнала да плаче и къмъ кръвопийцитѣ извикала: „Като ви предаде всичко каквото имаше, защо го убихте? Тѣ, обаче, веднага и нея застрѣляли. Само Русска Черковкина оставили жива, която Мемеледжи Мехмедъ забралъ въ кѣщата си и облѣкълъ я съ турски дрѣхи. Кѣщата му била пълна съ сандѣци, разни покѣшнини, кожи и около 20 д. турци цѣль день пренасяли едно друго. За обѣдъ и вечера имъ готвили цѣли овни на рѣженъ печени. Слагали петмесь, речель и разни други сладка въ гърненца ограбени отъ българскитѣ кѣща. Въ врѣме на яденъето преговаряли коя кѣща да ограбятъ и кого по-напрѣдъ да убиятъ ако го намѣрятъ и щомъ се наядвали, тръгвали.